LIEFDE DIE HAAR ZOON GEEFT

Lezen:
Dordtse Leerregels, hoofdstuk I, artikel 2
1 Johannes 4:9-10
Johannes 3:16-18
Romeinen 5:6-8

Inleiding

Dordtse Leerregels hoofdstuk I gaat over de goddelijke verkiezing en verwerping. Artikel 1 heeft de ernst van onze situatie aangewezen: alle mensen hebben in Adam gezondigd en verdienen de vloek en de eeuwige dood. Tegen die donkere achtergrond klinkt in artikel 2 het woord: “Maar hierin is de liefde van God geopenbaard.”

Dat “maar” is veelzeggend. Het Evangelie begint niet bij de mens die God zoekt, maar bij God Die in liefde handelt. Wij staan schuldig voor Hem, maar Hij heeft Zijn eniggeboren Zoon in de wereld gezonden. Dat is geen aanvulling op menselijke mogelijkheden, maar Gods reddende genade.

In deze studie letten wij op de kern van artikel 2: Gods liefde is zichtbaar geworden in de zending van Zijn Zoon, en het eeuwige leven wordt verbonden aan het geloof in Hem. Daarbij blijft de Bijbel de hoogste norm. De Dordtse Leerregels willen geen eigen leer naast de Schrift geven, maar de Bijbelse boodschap helder belijden.

Bijbelstudie

Artikel 2 luidt: “Maar hierin is de liefde van God geopenbaard, dat Hij zijn eniggeboren Zoon in de wereld gezonden heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar het eeuwige leven hebbe.” In één zin worden de bron, de openbaring en het doel van Gods liefde genoemd.

Allereerst: de bron is God. Artikel 2 spreekt niet in de eerste plaats over onze liefde tot God, maar over Gods liefde tot ons. Die liefde is niet slechts een gevoel of een goede bedoeling. Zij komt in beweging. God zendt Zijn Zoon. Liefde geeft. Zij zoekt het verlorene en is bereid de hoogste prijs te betalen.

1 Johannes 4:9-10 verheldert dit. Johannes zegt daar dat de liefde van God onder ons geopenbaard is doordat God Zijn eniggeboren Zoon in de wereld heeft gezonden, opdat wij door

Hem zouden leven. Vervolgens maakt hij duidelijk dat het initiatief niet bij ons lag: niet wij hebben God liefgehad, maar Hij heeft ons liefgehad en Zijn Zoon gezonden als verzoening voor onze zonden. Deze passage ondersteunt artikel 2 rechtstreeks. Gods liefde wordt bewezen door een concrete daad en staat tegenover onze zondige toestand. De apostel spreekt bovendien over verzoening. Artikel 2 werkt dat niet verder uit, maar de Schrift laat wel zien dat de zending van de Zoon gericht is op redding van schuldige mensen.

Vervolgens noemt artikel 2 Jezus Christus Gods “eniggeboren Zoon”. Daarmee wordt duidelijk dat Gods liefde niet bestaat uit het geven van iets onbelangrijks. God geeft Zijn Zoon, Die een unieke en volkomen plaats bij de Vader heeft. De waarde van Gods gave wordt bepaald door de Persoon Die gegeven wordt. Het Evangelie is daarom niet slechts een uitnodiging om een beter mens te worden. Het is de boodschap dat God Zijn Zoon geeft tot redding van zondaren.

Johannes 3:16-18 plaatst deze gave in het kader van Gods liefde voor de wereld. Gods bedoeling is niet de ondergang, maar redding door de Zoon. Tegelijk legt dit gedeelte de verantwoordelijkheid bij de mens: wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld; wie niet gelooft, is al veroordeeld omdat hij niet geloofd heeft in de Naam van de eniggeboren Zoon van God. Dit helpt ons om artikel 2 niet eenzijdig te lezen. Het artikel spreekt ruim en ernstig. Het Evangelie wordt aangeboden aan ieder die gelooft, maar het geloof in Christus is geen bijkomstigheid. Het is de weg waarlangs de mens niet verloren gaat, maar het eeuwige leven ontvangt.

Het woord “wereld” mag ons verwonderen. De Zoon is niet gezonden voor een kleine kring van mensen die zichzelf daarvoor geschikt hebben gemaakt. Hij is in de wereld gekomen, een wereld die in zonde ligt. Gods liefde is dus genade voor onwaardige mensen. Tegelijk betekent “wereld” niet dat ieder mens automatisch behouden wordt. Johannes 3 verbindt de belofte nadrukkelijk aan het geloof en spreekt ook over het oordeel van het ongeloof. Wij mogen daarom noch de rijkdom van Gods liefde verkleinen, noch de ernst van het ongeloof verzwakken.

Artikel 2 zegt: “opdat een ieder die in Hem gelooft…” Daarin klinkt een echte oproep en een ruime belofte. Niemand die tot Christus vlucht, wordt weggestuurd. Het artikel nodigt u niet uit om eerst in uzelf te zoeken naar een bepaalde waardigheid. Het wijst u naar Christus. De vraag is niet of u genoeg verdiend hebt om tot Hem te mogen komen. De vraag is of u in Hem gelooft.

Romeinen 5:6-8 laat zien hoe diep deze genade gaat. Christus is gestorven voor goddelozen, voor mensen die niet in staat zijn zichzelf bij God aan te bevelen. Paulus verbindt Gods liefde met het sterven van Christus voor zondaren. Daarmee wordt duidelijk dat Gods liefde geen algemene mildheid zonder offer is. Zij is heilige liefde, die in Christus een weg tot verzoening opent. God heeft Zijn liefde daarin bewezen dat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren.

Het doel van Gods zending wordt in artikel 2 tweevoudig benoemd: niet verloren gaan, maar het eeuwige leven hebben. Dat maakt de ernst van het verloren gaan zichtbaar. De mens heeft niet slechts behoefte aan verbetering, troost of richting. Zonder Christus gaat hij verloren. Het

Evangelie spreekt daarom over redding uit een werkelijk gevaar.

Daartegenover staat het eeuwige leven. Dat is meer dan een eindeloos voortbestaan. Het is leven met God, ontvangen door het geloof in Christus. Johannes 3 verbindt dit leven aan de Zoon. Wie de Zoon heeft, heeft het leven; wie buiten Hem blijft, mist het leven. De rijkdom van de belofte ligt dus niet allereerst in wat de gelovige ontvangt, maar in Wie hij ontvangt: Jezus Christus, de eniggeboren Zoon.

Voor persoonlijk geloof en gemeentelijk gesprek is dit van groot belang. Misschien kijkt u vooral naar uw zonde, uw onwaardigheid of uw zwakke geloof. Artikel 2 roept u niet op om in uzelf een grond voor hoop te zoeken. Het wijst u op Gods liefde, geopenbaard in de zending van Zijn Zoon. Tegelijk is dit geen reden om passief af te wachten. De belofte is gericht aan ieder die in Hem gelooft. Ga daarom met uw schuld en nood tot Christus. Wie Hem nodig heeft en tot Hem de toevlucht neemt, wordt verwezen naar Gods genadige gave.

Voor mannen die verantwoordelijkheid dragen in gezin, kerk en samenleving ligt hier ook een opdracht. Spreek over Christus niet als over een theorie, maar als over Gods geschonken Zoon. Laat in uw woorden en leven zien dat genade verwondering, dankbaarheid en liefde werkt. Wie Gods liefde in Christus leert kennen, kan niet hoogmoedig blijven. Hij heeft alles ontvangen.

Gespreksvragen

1. Welke betekenis heeft het woord “maar” aan het begin van Dordtse Leerregels I, artikel 2?
2. Waarin wordt volgens artikel 2 de liefde van God geopenbaard?
3. Wat leert 1 Johannes 4:9-10 over het initiatief in de verlossing?
4. Waarom mogen “wereld” en “een ieder die gelooft” niet worden uitgelegd als automatische behoudenis van alle mensen?
5. Wat maakt Johannes 3:16-18 duidelijk over geloof en ongeloof?
6. Welke betekenis heeft het dat God Zijn “eniggeboren Zoon” heeft gezonden?
7. Wat voegt Romeinen 5:6-8 toe aan ons verstaan van Gods liefde?
8. Hoe kan deze boodschap uw omgang met schuld, geloof en anderen beïnvloeden?